

Kielce, dn. 5 grudnia 2018 roku

Prokuratura Rejonowa
Kielce-Wschód
ul. Sandomierska 106
25-318 Kielce
Tel. (0-41) 364-98-00

II K 98/13

4 Ds 522/12

**Sąd Okręgowy
Wydział IX Karny
w Kielcach**

za pośrednictwem

**Sądu Rejonowego
Wydział II Karny
w Kielcach**

APELACJA

Prokuratora Rejonowego Kielce – Wschód w Kielcach od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach Wydział II Karny wydanego w dniu 21 czerwca 2018 roku w sprawie II K 98/13 przeciwko Krzysztofowi Soleckiemu i Bogdanowi Klikowiczowi o przest. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (w jej brzmieniu sprzed 01.01.2012 r.) w zw. z art. 11 § 2 kk

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk i art. 444 kpk zaskarżam powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonych Krzysztofa Soleckiego i Bogdana Klikowicza. Na podstawie art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk wyrokowi temu

zarzucam:

1. obrazę prawa materialnego art. 35 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt poprzez wyrażenie błędnego poglądu prawnego co do określenia istnienia zamiaru, z jakim działali oskarżeni Krzysztof Solecki i Bogdan Klikowicz i przyjęcie, iż ich zachowanie realizowało znamiona tego czynu w sytuacji, gdy ocena materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie winna doprowadzić do odmiennych wniosków;
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 2 § 2 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art., 410 kpk polegającą na przecenieniu okoliczności

przemawiających na niekorzyść oskarżonych Krzysztofa Soleckiego i Bogdana Klikowicza i nie uwzględnieniu okoliczności przemawiających na ich korzyść, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów wskutek dokonania oceny nie uwzględniającej wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego pomimo deklarowanej konieczności uwzględnienia realiów funkcjonowania schroniska dla bezdomnych zwierząt w okresie objętym zarzutem oraz zaniechanie oparcia wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, w szczególności bezpodstawne zmarginalizowanie wartości dowodowej całokształtu zeznań świadka Wiesława Wyszowskiego i wyjaśnień podejrzanych, których treść oceniania w powiązaniu z dowodami z dokumentów prowadzi do wniosku, iż oskarżeni nie dopuścili się popełnienia zarzucanych im przestępstw;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść poprzez uznanie, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności są podstawą do stwierdzenia, że oskarżeni Krzysztof Solecki i Bogdan Klikowicz dopuścili się popełnienia zarzucanego im czynu, podczas, gdy właściwie ocenione dowody w postaci zeznań świadków Wiesława Wyszowskiego, Ewy Bartosik, Anny Studzińskiej, Grażyny Khier i pracowników schroniska oraz wyjaśnienia oskarżonych w konfrontacji z zabezpieczonymi dokumentami wskazują bezspornie na odmienną od przyjętej przez Sąd I instancji ocenę stanu faktycznego i dokonanej subsumpcji prowadzącą do wniosku, iż oskarżeni Krzysztof Solecki i Bogdan Klikowicz nie dopuścili się popełnienia zarzucanego im czynu.

Podnosząc te zarzuty na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk

wnoszę o:

uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych Krzysztofa Soleckiego i Bogdana Klikowicza od popełnienia zarzucanego im czynu.

Uzasadnienie

Prokuratura Rejonowa Kielce-Wschód w Kielcach nadzorowała postępowanie przygotowawcze o sygnaturze 4 Ds 522/12. Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2012 roku umorzono śledztwo w sprawie:

- I. niedopełnienia w okresie od 1 stycznia 2006 roku do 31 października 2010 roku w Kielcach obowiązków przez lekarzy weterynarii w Schronisku dla Bezdomnych Zwierząt w Kielcach poprzez nienależyte sprawowanie opieki weterynaryjnej i znęcanie się nad znajdującymi się w schronisku zwierzętami poprzez utrzymywanie zwierząt w niewłaściwych warunkach bytowania, czym działali na szkodę interesu publicznego,
tj. o przest. z art. 231 § 1 kk i art. 35 ust. 1 ustawy z 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 ustawy o ochronie zwierząt w brzmieniu tej ustawy przed nowelizacją z dnia 16.09.2011 roku (Dz.U. z 2011 r.: Nr 230, poz. 1373) w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk - wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego;
- II. niedopełnienia obowiązków przez Prezydenta Miasta Kielce i urzędników Urzędu Miasta Kielce w okresie od 2002 roku do października 2010 roku daty bliżej nieustalonej w Kielcach w zakresie wydanych decyzji dotyczących funkcjonowania Schroniska dla Bezdomnych Zwierząt w Kielcach, czym nie zapewnili bezdomnym zwierzętom z terenu Miasta Kielce opieki i znęcali się nad zwierzętami poprzez utrzymywanie ich w niewłaściwych warunkach bytowania, czym działano na szkodę interesu publicznego,
tj. o przest. z art. 231 § 1 kk i art. 35 ust. 1 ustawy z 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 ustawy o ochronie zwierząt w brzmieniu tej ustawy przed nowelizacją z dnia 16.09.2011 roku (Dz.U. z 2011 r.: Nr 230, poz. 1373) w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk - wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego;
- III. niedopełnienia obowiązków w okresie od 1 stycznia 2006 roku do 31 października 2010 roku w Kielcach przez Prezesa Przedsiębiorstwa Usług Komunalnych Sp. z o.o. w Kielcach i podległych mu pracowników odpowiedzialnych za funkcjonowanie Schroniska dla Bezdomnych Zwierząt w zakresie podejmowanych decyzji dotyczących funkcjonowania Schroniska i znęcania się nad zwierzętami poprzez utrzymywanie ich w niewłaściwych warunkach bytowania, czym działano na szkodę interesu publicznego,
tj. o przest. z art. 231 § 1 kk i art. 35 ust. 1 ustawy z 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 ustawy o ochronie zwierząt w brzmieniu tej ustawy przed nowelizacją z dnia 16.09.2011 roku (Dz.U. z 2011 r.: Nr 230, poz. 1373) w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk - wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

W tym miejscu koniecznym jest wskazanie, że sprawa 4 Ds. 522/12 tut. Prokuratury Rejonowej została początkowo zarejestrowana pod sygn. 4 Ds. 425/11 w oparciu o postanowienie o wyłączeniu do odrębnego postępowania materiałów ze sprawy 2 Ds. 1264/10. Postanowieniem z 30 grudnia 2011 roku odmówiono wszczęcia postępowania w zakresie czynów z art. 231 § 1 kk wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego. Na skutek zażalenia wniesionego przez Stowarzyszenie Obrona Zwierząt w Jędrzejowie postanowieniem z 23 maja 2012 roku Sąd Rejonowy w Kielcach w sprawie II Kp 147/12 uchylił postanowienie. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. 4 Ds. 213/12 i została zakończona wydaniem 29 czerwca 2012 roku postanowienia o umorzeniu śledztwa w zakresie oceny prawnokarnej zachowania lekarzy weterynarii oraz Prezydenta Miasta Kielce i podległych mu urzędników wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego. Na skutek zażalenia wniesionego przez skarżącego zostały przeprowadzone czynności w trybie art. 327 § 3 kpk, które doprowadziły do uwzględnienia zażalenia. Postępowanie kontynuowano pod sygn. 4 Ds. 522/12 i zakończono wydaniem 29 grudnia 2012 roku postanowienia o umorzeniu śledztwa będącego przedmiotem niniejszego zażalenia. Ubocznie należy wskazać, że skarżący wywiódł subsydiarny akt oskarżenia w sprawie 4 Ds. 213/12 tut. Prokuratury Rejonowej. Wobec uznania przez Sąd, iż postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie 4 Ds. 213/12 tut. Prokuratury w ocenie Sądu stanowi, wbrew formie prawnej nadanej przez prokuratora – postanowieniu o odmowie wszczęcia śledztwa, postanowienie o umorzeniu śledztwa wydane po raz pierwszy, postanowienie o umorzeniu śledztwa w sprawie 4 Ds. 522/12 zostało uznane przez Sąd jako wydane w trybie art. 330 § 2 kpk, a co za tym idzie spowodowało skuteczność skargi oskarżyciela subsydiarnego inicjującą niniejsze postępowanie przeciwko oskarżonym Krzysztofowi Soleckiemu i Bogdanowi Klikowiczowi zarejestrowane pod sygn. II K 98/13 Sądu Rejonowego w Kielcach. Zgodnie z zarzutami subsydiarnego aktu oskarżenia Krzysztof Solecki i Bogdan Klikowicz zostali oskarżeni o to, że działając wspólnie i w porozumieniu w latach 2006-2010 znęcali się nad zwierzętami w Schronisku dla Bezdomnych Zwierząt w Kielcach w ten sposób, że przekraczając uprawnienia oraz nie dopełniając obowiązków stworzyli takie warunki prawne, ekonomiczne i organizacyjne dla działania schroniska, w których zamiast zapewnienia bezdomnym zwierzętom opieki, służyło ono na zarabianiu na sprzedaży Miastu Kielce i kilkudziesięciu innym gminom usług usuwania tych zwierząt, przez gromadzenie ich w nadmiernym zagęszczeniu i w niewłaściwych warunkach bytowania wraz z zaniechaniem właściwej opieki, co doprowadziło zwierzęta do cierpień, rozstroju zdrowia i śmierci, a w szczególności o to, że Krzysztof Solecki zaniechał nadzoru nad realizacją zadania publicznego powierzonego PUK umową z dnia 15.01.2017r., w tym także przestrzegania warunków

zezwolenia dla PUK z dnia 03.12.2002r. i wymagań weterynaryjnych obowiązujących PUK jako właściciela schroniska. Ponadto w dniu 25.11.2005r. zawarł umowę z lek. wet. Wojciechem Kielkiem o pracę w schronisku, poza ramami zakładu leczniczego dla zwierząt, a więc w sposób nieprzydatny dla celu zapewnienia zwierzętom w schronisku opieki weterynaryjnej; Bogdan Klikowicz samowolnie wykraczając poza warunki zezwolenia PUK z dnia 03.12.2002r. (ograniczając działalność schroniska do Gminy Miasto Kielce), zawierał w imieniu PUK umowy z licznymi innymi gminami o przyjmowanie zwierząt do schroniska w Kielcach, czym doprowadził do systematycznego przepelniania schroniska i niewydolności opieki, co skutkowało cierpieniem, rozstrojem zdrowia i śmiercią zwierząt tam zgromadzonych, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 21.08.1997r. o ochronie zwierząt (w jej brzmieniu sprzed 01.01.2012r.) w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem wydanym w dniu 21 czerwca 2018 r., sygn. akt II K 98/13, Sąd Rejonowy w Kielcach uznał oskarżonych Krzysztofa Soleckiego i Bogdana Klikowicza winnymi tego, że działając wspólnie i w porozumieniu w latach 2008 r. daty bliżej nieustalonej do 5 października 2010 r. świadomie dopuścili do utrzymywania zwierząt w prowadzonym przez Przedsiębiorstwo Usług Komunalnych Sp z o.o. z siedzibą w Kielcach Schronisku dla Bezdomnych Zwierząt w Kielcach w niewłaściwych warunkach bytowania, polegających na nadmiernym zagęszczaniu zwierząt w powyższym okresie, co wiązało się w szczególności z: brakiem segregacji zwierząt pod względem płciowym, osobniczym, brakiem możliwości kwarantanny zwierząt, brak izolacji zwierząt z różnymi objawami chorobowymi, przebywania suk ciężarnych razem z psami w jednym boksie, brakiem możliwości zapewnienia niezbędnego ruchu zwierzętom oraz nie zapewnili zwierzętom przebywającym w Schronisku wystarczającej opieki weterynaryjnej czym znęcali się nad zwierzętami i co powodowało ból i cierpienie części zwierząt, co wyczerpuje znamiona art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia o ochronie zwierząt (w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 01.01.2012r.) w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 35 ust. 1 w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył im kary grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych, których wykonanie warunkowo zawieszono na okres 1 (jednego) roku próby, a nadto na podstawie art. 35 ust. 5 ustawy z dnia o ochronie zwierząt (w brzmieniu sprzed nowelizacji dnia 01.01.2012 r.) w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł od oskarżonych nawiązkę w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych od każdego na cel związany z ochroną zwierząt bezdomnych.

Uzasadniając swoje stanowisko Sąd Rejonowy w Kielcach wskazał, że oskarżeni zdawali sobie sprawę z warunków panujących w schronisku, a w szczególności z potrzeby

rozładowania schroniska w związku ze zbyt dużą ilością przebywających w nim zwierząt, co wpływało negatywnie na dobrostan i warunki, w jakich przebywały zwierzęta, znali uwagi i zastrzeżenia kierowane przez przedstawicieli organizacji pro zwierzęcych czy Powiatowego Lekarza Weterynarii i kierownika schroniska, a mimo to nie podjęli efektywnych działań w kierunku znacznego ograniczenia nadmiernego zagęszczenia zwierząt, jak i nie doprowadzili do poprawy warunków bytowych zwierząt utrzymując dotychczasowy stan rzeczy. Dalej Sąd wskazał, że w niniejszej sprawie widzi złą wolę oskarżonych związaną z brakiem podjęcia efektywnych działań mających na celu przede wszystkim ograniczenie ilości przyjmowanych zwierząt, a co za tym idzie poprawę warunków bytowych zwierząt przebywających w schronisku, pomimo, że takie sygnały i uwagi były im wielokrotnie zgłaszane przez różne podmioty i organizacje. Ponadto Sąd wskazał, iż oskarżeni ponoszą odpowiedzialność za stworzenie niewłaściwych warunków, w jakich zwierzęta przebywały, a które wiązały się z doprowadzeniem do ich nadmiernego zagęszczenia, przez co zwierzęta narażone były i ponosiły negatywne skutki.

Z taką oceną wyrażoną przez Sąd I instancji nie sposób się zgodzić.

Wiodącymi dowodami w niniejszej sprawie stanowiącymi w dużej mierze kanwę zarzutów przedstawionych oskarżonym Krzysztofowi Soleckiemu i Bogdanowi Klikowiczowi oprócz zgromadzonej dokumentacji, w tym akty prawne, protokoły kontroli prowadzonych przez różne instytucje, w tym Powiatowego Lekarza Weterynarii, pracowników Wydziału Kontroli i Audytu Wewnętrznego i Wydziału Gospodarki Komunalnej Urzędu Miasta w Kielcach czy Najwyższej Izby Kontroli Delegatury w Kielcach, opinie biegłego zoopsychologa Anny Maguda były także zeznania świadków, w tym Wiesława Wyszковского pełniącego w okresie objętym zarzutem funkcję Powiatowego Lekarza Weterynarii. Dokonana analiza przeprowadzonych dowodów z dokumentów czy opinii biegłego zoopsychologa w istotnej części zastrzeżeń co do zasady nie budzi. Podobny wniosek dotyczy oceny zeznań świadka Agnieszki Lechowicz, Anny Studzińskiej czy Ewy Bartosik, gdzie Sąd dostrzegając działalność społeczną tych świadków, wyważył ich depozycje wartościując je w sposób trafny. Podobnie rzecz się ma w odniesieniu do zeznań pracowników PUK-u Stefana Przemyskiego i Zdzisława Łysaka czy pracowników schroniska dla bezdomnych zwierząt oraz lekarzy weterynarii w osobach Wojciecha Kiełka i Wojciecha Grubnera czy Joanny Świerczyńskiej i Macieja Grabiec. W pozostałym zakresie ocena tych dowodów nie realizuje celów stawianych. W zakresie zeznań kluczowego świadka, jakim niewątpliwie jest Wiesław Wyszkowski, pomimo obszernego przytoczenia ich w treści uzasadnienia, wnioski skonstruowane w oparciu o te zeznania, nie czynią zadość wymogom stawianym przez art. 5 § 2 kpk skutkując ich nietrafnością.

Z jednej strony Sąd bowiem wskazuje za świadkiem Wiesławem Wyszkowskim, że odnosząc się do wyliczonej dla schroniska w Kielcach normy 150 sztuk psów należy przyjąć, iż są to wyliczenia szacunkowe na niczym nie oparte i bez oparcia o przepisy prawne, które wówczas nie funkcjonowały, a norma ta ma charakter zwyczajowy. Nadto z relacji świadka wynika, że kieleckie schronisko powstało w latach 70-tych, gdzie nie było żadnych regulacji i stąd też wiele niedoskonałości dotyczących rozmieszczenia zwierząt czy zabezpieczenia przed chorobami zakaźnymi. Świadek sam wskazał, że gdy przeprowadzano kontrole w schronisku to pragmatyka ich prowadzenia kształtowała się z czasem prowadząc m.in. do nakładania dodatkowych zadań polegających na przykład na raportowaniu przez lekarzy weterynarii w cyklach miesięcznych w zakresie przestrzegania ustawy o ochronie zwierząt w schronisku, co miało związek z wzrostem ilości zwierząt w schronisku. Sygnały dotyczące zagęszczenia zwierząt w schronisku w protokołach kontrolnych pojawiły się dopiero w 2009 roku ze wskazaniem na wymóg rozbudowy schroniska z uwagi na tendencję do przepełnienia.

Istotne jest, że zalecenia pokontrolne wydawane przez inspekcję weterynaryjną w zakresie spraw technicznych, kwestii modernizacyjnych i remontowych były realizowane przez PUK Kielce i wpływały pozytywnie na warunki bytowe zwierząt. Zalecenia te realizowane były w zasadzie przez cały czas obejmujący zarzut sformułowany w subsydiarnym akcie oskarżenia. Pozostałe zalecenia realizowane były w miarę istniejących możliwości, czego przykładem może być kwestia konieczności powiększenia terenu schroniska – pomimo podejmowanych starań przez Zarząd PUK i z przyczyn od niego niezależnych nie było możliwości pozyskania terenu na takie działania, co determinowało w dużym stopniu sytuację mającą miejsce w schronisku jeśli chodzi o przestrzeń. Sąd dostrzegł, że kwestie dotyczące wydzielenia części na kwarantannę czy budowy osobnego wybiegu dla zwierząt wymagały innych możliwości pod względem powierzchni.

Nadto Sąd przytoczył dane liczbowe stanu zwierząt za lata 2006-2008 wskazując na wzrost ilości psów na koniec 2008 roku przy jednoczesnej konstatacji, iż są to raporty zbiorcze i nie jest dokładnie wiadomo, jak w tym okresie kształtowała się liczba zwierząt w perspektywie dnia czy miesiąca, a nadto nawet gdyby zwierząt było więcej to też nie jest wiadomym, jak długo to trwało. Dalej Sąd wskazał, że wpływ na taka sytuację miało wiele czynników związaną z rotacją zwierząt.

Jednakże pomimo trafnego dostrzeżenia istniejących okoliczności natury obiektywnej bezwzględnie wpływających na działania oskarżonych, nie znalazły one odzwierciedlenia w finalnej ocenie ich zachowania oraz w kontekście regulacji prawnej art. 5 § 2 kpk. Nie można zgodzić się z przyjętym przez Sąd założeniem, że takie okoliczności istniały w początkowym okresie objętym zarzutem i skutkowały jedynie ograniczeniem czasookresu czynu

przypisanego oskarżonym z lat 2006-2010 do 2008-2010, dokładnie do 5 października 2010 roku.

Tymczasem z materiału dowodowego wynika, że brak jest systematycznie prowadzonej dokumentacji dotyczącej ilości zwierząt w schronisku, ich kartotek, brak było znakowania zwierząt, a tym samym brak było możliwości ich identyfikacji. Co więcej – wbrew twierdzeniu Sądu, oskarżeni nie mieli wpływu na znakomitą większość umów zawartych z innymi gminami, bowiem obowiązywały one w chwili przejmowania schroniska do prowadzenia. Deprecjonowanie wyjaśnień oskarżonych w zakresie ich możliwości działania w kwestiach dotyczących zagęszczenia zwierząt w schronisku również nie można uznać za trafne, bowiem struktura funkcjonowania Przedsiębiorstwa Usług Komunalnych jako spółki Miasta Kielce była taka, że każdym z pięciu zakładów kierowała wskazana osoba – w przypadku schroniska funkcję tę pełniła Grażyna Khier będąca z wykształcenia zootechnikiem, a zatem osobą dysponującą odpowiednią wiedzą dotyczącą prowadzonego przez nią podmiotu i posiadającą stosowną wiedzę w tym zakresie. To kierownik podejmował decyzje dotyczące rozmieszczenia zwierząt w odpowiednich klatkach czy też sposobu podawania pokarmu w tzw. rynnach. To kierownik odpowiadał bezpośrednio za to, co działo się w podległym mu zakładzie nawet przy założeniu regularnego odwiedzania schroniska przez oskarżonych z racji pełnienia przez nich funkcji. Decyzja o umieszczeniu we wspólnych klatkach suk z psami była decyzją kierownika uzasadnioną tym, że według jej wiedzy psy będą spokojniejsze w takiej stworzonej sztucznie „sforze” niż gdyby przebywały posegregowane według płci. W miarę istniejących możliwości wydzielone były też klatki na kwarantannę. Zgłaszane przez kierownika potrzeby prowadzenia bieżących napraw i modernizacji wykonywane były w ramach działalności PUK. Wymieniono także podłozę w schronisku, gdy takie zalecenie zostało skierowane po jednej z kontroli, modernizowano schronisko poprzez odnowienie kuchni, zakup kotła do przygotowywania posiłków czy zakup odpowiedniego samochodu przystosowanego do transportu zwierząt.

Powyższe okoliczności nie usuwają jednocześnie z pola widzenia istniejących problemów, z jakimi borykało się schronisko dla bezdomnych zwierząt w Kielcach, a co zostało potwierdzone w opiniach biegłej Anny Magudy (Łaskawiec), czy innych dowodach przeprowadzonych w toku postępowania II K 1128/11 Sądu Rejonowego w Kielcach i częściowo w niniejszym postępowaniu. Podkreślić stanowczo należy, że okoliczności te, niewątpliwie negatywne z punktu widzenia warunków bytowania zwierząt w schronisku, nie mogą same w sobie przesądzać o zawinieniu ze strony oskarżonych Krzysztofa Soleckiego i Bogdana Klikowicza i realizacji przez nich znamion czynu zabronionego stypizowanego w art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 ustawy o ochronie zwierząt.

Zgodnie z przyjętą linią orzecniczą w judykaturze przestępstwo znęcania się nad zwierzętami może być popełnione tylko umyślnie i to wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, bowiem dla przyjęcia odpowiedzialności z tego tytułu koniecznym jest, by była to działanie osoby, która osobiście zadaje ból lub cierpienie zwierzęciu, bądź osoba, która świadomie dopuszcza do zadawania przez inną osobę bólu lub cierpienia zwierzęciu, zaś dopuszczanie polega w praktyce na nie przeciwdziałaniu, czyli przyzwoleniu i jest świadome, gdy sprawca zdaje sobie sprawę z następstw swego zachowania się, czyli że inna osoba zachowa się w jakikolwiek sposób wskazany w ust. 2 art. 6 (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2009 roku w sprawie V KK 187/09, LEX 553869). W ocenianym przypadku powiązanie działań prezesa PUK Sp. z o.o. i dyrektora technicznego z realizacją znamion tego czynu nie ma miejsca: warunkiem koniecznym dla bytu przestępstwa jest wykazanie istnienia zamiaru po stronie sprawcy, czego w realiach tej sprawy wykazać nie sposób. Znęcanie się jest zachowaniem intencjonalnym nacechowanym negatywnymi postawami i ukierunkowanym na zadawanie cierpienia bądź, uwzględnivszy także pojawiające się stanowisko o możliwości popełnienia tego czynu w postaci godzenia się na określone sytuacje, dopuszczeniem do ich zaistnienia. Tymczasem nie sposób dostrzec realizację znamion czynu z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt w zachowaniu oskarżonych sprawujących nadzór nad schroniskiem z racji zajmowanego przez nich miejsca w strukturze Przedsiębiorstwa Usług Komunalnych w Kielcach i podejmujących z tego tytułu określone działania na rzecz poprawy warunków bytowania zwierząt w schronisku, realizujących w przeważającej części zalecenia pokontrolne wydawane m.in. przez Powiatowego Lekarza Weterynarii, zarządzających jednostką poprzez kierownika mającego szerokie uprawnienia związane z decydowaniem o podległej mu jednostce. W tym miejscu zgodzić się należy z Sądem I instancji, że oskarżeni nie działali w sposób swobodny, ale w istniejących ograniczeniach związanych z formą funkcjonowania podmiotu, jakim był PUK Kielce i jego specyfiką, a także przy uwzględnieniu uprzednio zaciągniętych zobowiązań i wywiązywaniu się z nich.

Dokonując oceny prawno – karnej postawy oskarżonych należy uwzględnić także kontekst sytuacyjny, w jakim zdarzenia zaistniały oraz obowiązujące wówczas standardy i uwarunkowania, gdyż bez tego pryzmatu dokonana ocena z góry skazana jest na niepowodzenie. Zwrócił też na tę okoliczność uwagę świadek Wiesław Wyszowski wskazując na znaczenie zdobytego doświadczenia zawodowego związanego m.in. z kontrolowaniem schroniska i podejmowaniem działań z własnej inicjatywy pozwalających na poszerzenie zakresu informacji dotyczących przebywających zwierząt w schronisku, która wprowadziła nową praktykę w dokumentacji w schronisku obowiązującą do dzisiaj.

Bez wątpienia zasadniczej zmianie na przestrzeni kilku ostatnich lat uległy standardy obowiązujące w schroniskach dla bezdomnych zwierząt, w tym w schronisku kieleckim. Zmienił się też poziom wrażliwości na krzywdę zwierząt i standardy sprawowanej opieki nad nimi, które odbiegają od tych, jakie miały miejsce do 2010 roku. Uzyskanie aktualnie obowiązujących standardów wymagało nie tylko pozyskania doświadczenia, ale także innego spojrzenia oraz poczynienia określonych nakładów na zapobieganie bezdomności zwierząt.

Zmianie nie uległo na przestrzeni czasu interpretowanie zamiaru przy kompletowaniu znamion czynu zabronionego określonego w art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt.

Lektura pisemnych motywów wyrokowania prowadzi także do wniosku, iż istniejące w sprawie wątpliwości zostały zinterpretowane na niekorzyść oskarżonych jako argumenty przemawiające za ich skazaniem, wbrew treści art. 5 § 2 kpk nakazującego rozstrzygać istniejące w sprawie wątpliwości na korzyść oskarżonych i finalnie skutkowały skazaniem za czyn z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt.

Całokształt ustalonych i przyjętych okoliczności w niniejszej sprawie w stosunku do Krzysztofa Soleckiego i Bogdana Klikowicza nie daje podstaw do uznania, iż oskarżeni nie popełnili zarzucanych im aktem oskarżenia czynów – wręcz przeciwnie prowadzi do wniosków potwierdzających tezy stawiane aktem oskarżenia.

Wobec powyższego wnoszę jak na wstępie.

Prokurator
Prokuratury Rejonowej
Katarzyna Kasowska-Pedrycz

